

UZASADNIENIE WYROKU

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł przeciwko E. D. (poprzednio U.- N.) pozew o zapłatę kwoty 14.863,62 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% rocznie od dnia 8 września 2015r. ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła z powodowym Bankiem umowę o kartę kredytową C. z dnia 4 października 2011r. Wobec braku spłaty zobowiązania zgodnie z harmonogramem spłaty i opóźnienia w płatności minimum dwóch wymagalnych rat zobowiązania powód skutecznie wypowiedział pozwanej umowę, po czym wystawił wyciąg z ksiąg bankowych z 24 września 2015r.

Pozwana E. D. (poprzednio U. - N.) w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut nieudowodnienia jej roszczenia zarówno co do zasadnym jak i co do wysokości. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, że powód nie skonkretyzował okoliczności faktycznych, na których opiera żądanie zapłaty, nie precyzując z jakich należności je wywodzi i okresu, za które rzekomo są one należne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. D. (poprzednio U. - N.) w dniu 4 października 2011r., na podstawie złożonego wniosku i stosownych dokumentów - zawarła z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową C., na podstawie której bank przyznał jej limit kredytowy w wysokości 10.300 zł. W dniu podpisania umowy pozwana zapoznała się z treścią umowy, jak i z Regulaminem Kart Kredytowych C. i oświadczyła, że uch postanowienia są dla niej zrozumiałe, a także, że jest świadoma ryzyka związanego z korzystaniem z karty kredytowej oprocentowanej w oparciu o zmienną stopę procentową (§26 i 27 umowy). Częścią umowy były także postanowienia Regulaminem Kart Kredytowych C. wraz z załącznikiem do niego w postaci tabeli opłat i prowizji oraz tabeli oprocentowania.

Dowód:

- umowa kredytu k.49-50;
- wniosek o wydanie karty k. 51-54;
- regulamin kart kredytowych C. k.55-66;
- załącznik do regulaminu kart kredytowych C. k.67-68;

Pozwana na mocy tej umowy zobowiązała się do spłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, w wysokości wskazanej każdorazowo na wyciągu doręczanym pozwanej, płatnej najpóźniej w dniu wskazanym na wyciągu (§6 ust.12 1 regulaminu kart k.58, §4 ust.2 umowy k.49) §1 regulaminu kart k.55) . W umowie tej pozwana zobowiązała się także do zapłaty odsetek zgodnych z tabelą oprocentowania. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie transakcji bezgotówkowych z użyciem karty, jeżeli zadłużenie nie zostało spłacone przed upływem terminu płatności, wynosiło 24%.

Dowód:

- umowa kredytu k.49-50;
- regulamin kart kredytowych C. k.55-66;
- załącznik do regulaminu kart kredytowych C. k.67-68;

Zgodnie z §8 umowy powodowy bank miał prawo do zmiany wysokości opłat, prowizji i stopy procentowej. O zmianie stopy oprocentowania kredytu bank miał obowiązek zawiadomić pozwaną niezwłocznie przez udostępnienie Tabeli Oprocentowania, przy czym zmiana zmiennej stopy procentowej wiąże klienta od chwili zmiany Tabeli Oprocentowania i nie stanowi przesłanki do wypowiedzenia umowy przez klienta.

Od dnia 6 grudnia 2012r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 23% w skali roku. Od dnia 7 lutego 2013r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 21% w skali roku. Od dnia 7 marca 2013r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 19% w skali roku. Od dnia 7 marca 2013r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 19% w skali roku. Od dnia 9 maja 2013r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 18% w skali roku. Od dnia 6 czerwca 2013r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 17% w skali roku. Od dnia 4 lipca 2013r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 16% w skali roku. Od dnia 9 października 2014r. Z dniem 5 marca 2015r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 10% w skali roku, zaś oprocentowanie za należności przeterminowane wynosiło 12 %.

Dowód:

- umowa kredytu k.49-50;
- wyciąg z karty k.132;
- wyciąg z karty k.136;
- wyciąg z karty k.138;
- wyciąg z karty k.142;
- wyciąg z karty k.144;
- wyciąg z karty k.145;
- wyciąg z karty k.168;
- wyciąg z karty k.172;
- załącznik do regulaminu kart kredytowych obowiązujący od dnia 18 lipca 2011r. 94;
- regulamin kart kredytowych obowiązujący od dnia 1 stycznia 2015r. 80-92;
- załącznik do regulaminu kart kredytowych k.93;

Pozwana korzystała z karty kredytowej C. dokonując nią szeregu płatności. Co miesiąc otrzymywała od Banku (...) S.A. w W. wyciągi z karty kredytowej obejmujące zestawienie wszystkich transakcji przeprowadzonych przy użyciu karty w danym okresie rozliczeniowym, ze wskazaniem tzw. minimalnej kwoty do zapłaty, wraz z terminem zapłaty, która dawała gwarancję dalszej możliwości korzystania z karty kredytowej. Pozwana dokonywała płatności wskazanych w wyciągach minimalnych kwot do zapłaty w okresie od grudnia 2011r. do kwietnia 2014r., za wyjątkiem sierpnia 2012r. Zadłużenie z tytułu minimalnej kwoty do zapłaty nie spłacone wówczas zostało zapłacone w następnym okresie rozliczeniowym. W maju 2014r. pozwana nie dokonała wpłaty minimalnej kwoty do zapłaty wskazanej w wyciągu z kwietnia 2014r. w wysokości 611,67 zł (k.162) pomimo wskazania na wyciągu dotyczącego rozliczenia za kwiecień 2014r. takiej właśnie minimalnej kwoty do zapłaty (k.60). W wyciągu z dnia 25 maja 2014r. powiadomiono pozwaną, że nie dotarła do banku kwota do zapłaty z poprzedniego wyciągu i że na skutek tego karta może zostać zablokowana. Poproszono o niezwłoczne uregulowanie płatności. Pozwana jednak nie dokonała tej wpłaty i nie wpłaciła także minimalnej kwoty do zapłaty wskazanej w wyciągu z maja 2014r. w łącznej kwocie 1234,81 zł (obejmującej zaległą

kwotę z poprzedniego miesiąca 611,67 zł). Wobec braku zapłaty tej kwoty w czerwcu 2014r. karta kredytowa C. pozwanej została zablokowana. Na dzień 26 czerwca 2014r. całe saldo zadłużenia pozwanej wynosiło 16.420,64 zł, minimalna kwota do zapłaty została określona na kwotę 2160,77 zł, w tym zaległa płatność z dwóch poprzednich miesięcy 1.234,81 zł. Do 27 lipca 2014 r. pozwana także nie dokonała żadnej wpłaty tytułem swego zadłużenia względem powoda, powodując narastanie odsetek od należności przeterminowanych według stopy procentowej 16%. obowiązującej wówczas u powoda dla tego rodzaju transakcji. W dniu 28 lipca 2014r. pozwana dokonała spłaty zadłużenia w kwocie 1300 zł , obniżając saldo zadłużenia na 15.707,86 zł, zaś minimalna kwota do zapłaty wynosiła wówczas 2.852,27 zł.

Dowód:

- wyciągi z karty kredytowej C. k.112-173;

W dniu 10 września 2014r. pozwana spłaciła kwotę 200 zł. Wówczas to powód wystosował do pozwanej dwa razy monit telefoniczny, związany z barkiem regulowania zobowiązań wynikających z umowy. Opłata za jeden monit telefoniczny wynosiła 35 zł, zaś opłata ta została określona w załączniku do (...) Banku (...) S.A. w W. w postaci tabeli opłat i Prowizji dla Kart Kredytowych C., obowiązujących od 18 lipca 2011r. (k.94).

Dowód:

- wyciąg z karty kredytowej C. k.166;

- załącznik do (...) Banku (...) S.A. w W. k.94-95;

W październiku i listopadzie 2014r. pozwana nie dokonała żadnej wpłaty na poczet zadłużenia, choć od spłaty kwoty minimalnej w wysokości 3699,68 zł w październiku 2014r. i 4608,60 zł w listopadzie 2014r. uzależnione było dalsze trwanie umowy o kartę kredytową. W wyciągu z października 2014r powód obciążył pozwaną dodatkowo opłatą za dwa monity telefoniczne w kwocie po 35 zł każdy, wykonane w dniach 29 września 2014r. i 13 października 2014r.

Z uwagi na brak spłaty minimalnej kwoty do zapłaty w okresie kilku miesięcy (od maja do września 2014r.) powód pismem z dnia 27 października 2014r. dokonał wypowiedzenia pozwanej umowy o kartę kredytową C., w oparciu o §15 umowy. Pismo z wypowiedzeniem umowy zostało wysłane listem poleconym w dniu 27.10.14r. z zachowaniem 2 miesięcznego okresu wypowiedzenia od otrzymania pisma. Umowa uległa rozwiązaniu w dniu 9 stycznia 2015r. Od tej daty pozwana zobowiązana była do zwrotu wykorzystanego kredytu w karcie wraz z odsetkami, opłatami i prowizjami banku.

Dowód:

- umowa kredytu k.49-50;

- wypowiedzenie umowy k.108;

- potwierdzenie nadania pisma listem poleconym k.109-111;

Już po rozwiązaniu umowy pozwana dokonała wpłaty na poczet zadłużenia w kwocie 660 zł w dniu 23 stycznia 2015r., zaś w dniu 9 lutego 2015r. wpłaciła kwotę 1100 zł. Obie te kwoty zostały zaliczone na poczet zadłużenia. W dniu 10 marca 2015r. pozwana zapłaciła powodowi kwotę 900 zł i tym samym pomniejszając saldo zadłużenia do kwoty 14.171,24 zł. Od 5 marca 2015r. powód obniżył oprocentowanie kart kredytowych do poziomu 10% rocznie. Oprocentowanie za należności przeterminowane wynosiło 12 %.

Dowód:

- wyciągi z karty kredytowej C. k.112-173;

- regulamin kart kredytowych obowiązujący od dnia 1 stycznia 2015r. 80-92;

- załącznik do regulaminu kart kredytowych k.93;

W dniu 24 września 2015r. Bank (...) S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych nr (...), w którym stwierdził, że pozwana jest zobowiązana do zapłaty z tytułu umowy o kartę kredytową C. z dnia 4.10.2011r. na rzecz powoda kwotę: 14.863,62 zł z tytułu niespłaconego kredytu w tym z należnymi odsetkami umownymi w wysokości 10% rocznie od kwoty 13.810,63 zł naliczone do 23 września 2015r., a także kwotę z tytułu odsetek umownych w wysokości 10% rocznie od kwoty 13.810,63 zł od dnia następnego, tj. 24 września 2015r. do dnia zapłaty.

Dowód:

- wyciągi z ksiąg bankowych k.69.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Powód dochodził od pozwanej należności związanych z udzielonym jej kredytem z karty kredytowej C., na podstawie umowy o kartę kredytową C. z dnia 4 października 2011r.

Podstawę prawną pozwu stanowią przepisy art.69 ust.1 prawa bankowego i art.876 § 1 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art.69 ust.1 ustawy Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W myśl art.5 ust.2 pkt 3 ww. ustawy czynnościami bankowymi są również czynności polegające na świadczeniu usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego, o ile są one wykonywane przez banki:

Pozwana podniosła w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut w zakresie żądania pozwu, dotyczący niewykazania podstawy jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Tym samym stwierdzić należy, że powód miał obowiązek, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art.6 k.c.) wykazać te okoliczności w sposób umożliwiający stwierdzenie istnienia roszczenia względem pozwanej w wysokości dochodzonej pozwem. Jednocześnie należy wskazać, że wystawiony na podstawie art.95 ustawy Prawo bankowe przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 24 września 2015r., któremu ww. przepis nadaje moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń, w niniejszym procesie nie posiada mocy dokumentu urzędowego, a to zgodnie z treścią art.95 ust.1a ww. ustawy, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Zatem w procesie cywilnym wystawiony przez bank wyciąg ma moc dokumentu prywatnego.

W ocenie sądu powód należycie wykazał podstawę swego roszczenia względem pozwanej. Roszczenie swe od początku wywodził z umowy o kartę kredytową C. z dnia 4 października 2011r., zawartą między powodem i pozwaną. Powód następnie przedłożył jako dowód w sprawie tę umowę, z której wynika, że E. D. zawarła z powodem umowę o kartę kredytową, z limitem kredytu 10.300 zł. Jednocześnie wydano jej kartę kredytową. Z przedłożonych w sprawie wyciągów z karty kredytowej udostępnionej pozwanej wynika, że dokonywała ona transakcji przy pomocy karty kredytowej, korzystając z kredytu do udostępnionego limitu, przy czym istotne jest w świetle ogólnego zarzutu pozwanej, że każdy z tych wyciągów wskazuje listę transakcji przeprowadzonych przez pozwaną przy pomocy karty kredytowej w danym okresie rozliczeniowym. Pozwana po otrzymaniu kompletu tych wyciągów w żaden sposób nie odniosła się do nich, nie złożyła także zarzutu dotyczącego zestawienia transakcji z nich wynikających, ograniczając się wyłącznie do ogólnego zarzutu nie wykazania przez pozwaną podstawy i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Istniała zatem podstawa do przyjęcia, że pozwana dokonywała przy pomocy karty kredytowej transakcji wykazanych w wyciągach z karty kredytowej sporządzonych przez Bank (...) S.A. w W., zaciągając zobowiązania

o wysokości wskazanej w tych wyciągach i w datach tam wskazanych. Zawierając umowę o kartę kredytową C. pozwana zobowiązała się jednocześnie do dokonywania cyklicznie spłat minimalnej kwoty do zapłaty, wskazywanej każdorazowo w wyciągu karty kredytowej przesyłanym przez Bank (...) S.A. w W., obejmującym zestawienie wszystkich transakcji przeprowadzonych przy użyciu karty w danym okresie rozliczeniowym i wskazującym minimalną kwotę do zapłaty, wraz z terminem zapłaty, która dawała gwarancję dalszej możliwości korzystania z karty kredytowej. Pozwana doskonale wiedziała o obowiązku płacenia kwoty minimalnej co miesiąc, albowiem obowiązek ten został wskazany wprost w umowie o kartę kredytową w §4 ust.2, a nadto w regulaminie kart kredytowych C.. Co więcej, o pełnej świadomości pozwanej co do obowiązków wynikających z umowy o kartę kredytową świadczy to, że od grudnia 2011r. do kwietnia 2014r dokonywała ona regularnie płatności wskazywanych w wyciągach minimalnych kwot do zapłaty w danym okresie rozliczeniowym, nie powodując powstania zadłużenia w tym zakresie. Skoro pozwana dokonywała tych płatności i jednocześnie dalej korzystała z karty kredytowej, dokonując dalszych transakcji z jej udziałem, obecne powoływanie się przez nią na brak podstawy do obciążenia jej kwotami kredytu przez nią zaciągniętego, a niespłaconego zgodnie z harmonogramem spłat, jest nielogiczne i niezasadne. Jak wynika z wyciągów z karty kredytowej poczynszy od maja 2014r., pozwana przestała na bieżąco regulować płatności minimalnej kwoty do zapłaty od kwietnia 2014r. Co więcej, nie uregulowała zaległości pomimo wskazania przez bank w wyciągu z dnia 25 maja 2014r., że nie dotarła do banku kwota do zapłaty z poprzedniego wyciągu i że na skutek tego karta może zostać zablokowana. To wezwanie do zapłaty okazało się jednak nieskuteczne, pozwana bowiem nie dokonała zapłaty minimalnej kwoty do zapłaty wskazanej w wyciągu z maja 2014r. w łącznej kwocie 1234,81 zł, co skutkowało zablokowaniem jej karty kredytowej C. w czerwcu 2014r. Analiza tych wyciągów daje podstawę do przyjęcia, że pozwana nie dokonała spłaty minimalnej kwoty zadłużenia za dwa pełne okresy płatności. Tym samym powód uzyskał prawo do dokonania wypowiedzenia pozwanej umowy o kartę kredytową z dnia 4.10.2011r., do czego upoważniał go zapis §15 umowy (k.50), zgodnie z którym bankowi przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia z ważnych powodów, którym jest min. niezapłacenie przez klienta w terminie wskazanym w wyciągu, nie krótszym niż 24 dni od daty wystawienia wyciągu pełnych minimalnych kwot do zapłaty za co najmniej 2 okresy rozliczeniowe, po uprzednim pisemnym wezwaniu klienta do zapłaty zaległych kwot. Pismo z wypowiedzeniem umowy zostało wysłane do pozwanej dopiero w październiku 2014r., podczas gdy brak płatności minimalnych kwot dotyczył maja (transakcje z kwietnia) i czerwca 2014r. (transakcje z maja) i pozwana w późniejszym czasie nie uregulowała zaległości. W każdym z wyciągów miesięcznych bank wskazywał na kwotę zaległości stanowiącą minimalną kwotę do zapłaty za dany okres rozliczeniowy, a nadto kwotę dotyczącą zadłużenia z tytułu minimalnej kwoty do zapłaty za poprzedni okres, wzywając pozwaną do zapłaty tej kwoty. Pozwana nie podnosiła, aby nie otrzymywała tych wyciągów z karty kredytowej, problem z otrzymywaniem korespondencji przez pozwaną w trakcie trwania umowy nie wynika również z zaferowanego sądowi materiału dowodowego. Tym samym stwierdzić należy, że E. D. była pisemnie wzywana do zapłaty należności stanowiących minimalną kwotę do zapłaty za dany okres, zgodnie z warunkami umowy, a ponieważ w terminie wskazanym przez powoda spłat tych nie dokonała, bank miał wszelkie podstawy do skorzystania do prawa wypowiedzenia umowy z pozwaną. Uczynił to pismem z dnia 27 października 2014r. wskazując termin dwumiesięczny wypowiedzenia umowy, a zatem termin bardziej korzystny dla pozwanej niż wynikający z samej umowy o kartę kredytową (30 dni - §15 ust.2 umowy k.50). Pismo z wypowiedzeniem umowy zostało wysłane listem poleconym na adres wskazany przez pozwaną, zatem należy uznać, że dotarło do pozwanej. Zresztą pozwana w toku procesu nie podnosiła, aby nie otrzymała tego pisma. Wypowiedzenie umowy z dnia 27.10.14r. wysłano do pozwanej dnia 27.10.14r., należy zakładać, że pozwana otrzymała to pismo maksymalnie 6 dni później tj. 2 listopada, zatem umowę wypowiedziano ze skutkiem na dzień 8 stycznia 2015r. (pismo powoda k.79), zatem stwierdzić należy, że od 9 stycznia 2015r. cała kwota niespłaconego kredytu, wobec rozwiązania umowy, stała się natychmiast wymagalna. Kwota zaciągniętego i niespłaconego kredytu wskazana co miesiąc w wyciągach z karty kredytowej wynosiła na chwilę zablokowania karty kredytowej pozwanej, powiększona o odsetki za udzielenie kredytu w karcie wynosiła 16.420,64 zł, zaś w chwili wypowiedzenia umowy (...)96,01 zł, co wynikało z wpłaty przez pozwaną kwot 1300 zł w sierpniu 2014r. i 200 zł we wrześniu 2014r. Jak wynika z wyciągów z karty kredytowej za kolejne okresy, powód uwzględnił wpłaty dokonywane przez pozwaną także w późniejszym okresie, tj. 660 zł w styczniu 2015r., 1100 zł w lutym 2015r., 900 zł w marcu 2015r. Ostatni dostępny wyciąg z kwietnia 2015r. wskazuje na całkowitą kwotę zadłużenia pozwanej w wysokości 14.292,31 zł i jest to kwota w całości wymagalna wobec rozwiązania umowy z winy pozwanej. Pozwana nie powoływała się na inne spłaty niż wskazane przez powoda, zatem sąd opierał

się wyłącznie na tych potwierdzonych przez stronę powodową. Po tym okresie pozwana nie dokonywała już dalszej spłaty należności, a zatem kwota ta stanowi całkowitą kwotę zaległości obejmującą kwotę udzielonego i niespłaconego kredytu powiększonego o opłaty za monity telefoniczne (4 x 35 zł= 140 zł), a nadto odsetki umowne za korzystanie z karty kredytowej. Na dzień 7 września 2015r. zadłużenie pozwanej z tytułu niespłaconej należności głównej wynosiło 13.810,63 zł.

Roszczenie o odsetki ma swe źródło w treści przepisu art.481§1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2). Strony w umowie ustaliły stopę odsetek od udzielonego kredytu, a pozwana zobowiązała się do zapłaty odsetek zgodnych z tabelą oprocentowania, umowa przewidywała oprocentowanie kredytu według zmiennej stopy procentowej. W chwili zawarcia umowy oprocentowanie to wynosiło 24% i ulegało zmniejszeniu w miarę upływu czasu, tak jak to wskazano w stanie faktycznym uzasadnienia. Było to konsekwencją obniżania przez powoda oprocentowania dla kart kredytowych. Każdorazowo w wyciągu w karty kredytowej wskazywano wysokość oprocentowania (w procentach), a nadto podawano kwotowo wartość odsetek, doliczając ją do kwoty kapitału. Zgodnie z umową powodowy bank miał prawo do zmiany wysokości opłat, prowizji i stopy procentowej. O zmianie stopy oprocentowania kredytu bank miał obowiązek zawiadomić pozwaną niezwłocznie przez udostępnienie Tabeli Oprocentowania, przy czym zmiana zmiennej stopy procentowej wiąże klienta od chwili zmiany Tabeli Oprocentowania i nie stanowi przesłanki do wypowiedzenia umowy przez klienta. Zresztą oprocentowanie to na przestrzeni czasu po dniu zawarcia umowy malało, co było korzystne dla pozwanej.

Dochodzona pozwem kwota 992 ,45 zł to odsetki umowne od zadłużenia głównego do dnia 7 września 2015r. w wysokości 12% rocznie, których to powód miał prawo dochodzić w oparciu o postanowienia regulaminu kart kredytowych C. (oprocentowanie zmienne), która została doliczona do kwoty do zapłaty wskazywanej w wyciągach karty. Kwota 60,54 zł to również odsetki umowne w tej samej wysokości 12 % należne od dnia od dnia 8 do 23 września 2015r., co oznacza, że obie te pozycje są to odsetki od kwoty głównej 12 % jako odsetki od zaległości przeterminowanych na podstawie tabeli oprocentowania stanowiącej załącznik do regulaminu kart kredytowych (k.93 verte), tj. regulaminu ze stycznia 2015r., kiedy doszło do rozwiązania umowy, zaś zgodnie z treścią §20 pkt 4 regulaminu kart kredytowych (k.101) ma on właśnie zastosowanie. Tam wskazano oprocentowanie na poziomie 12 %. Powód może zatem dochodzić zapłaty odsetek umownych według oprocentowania w kwocie 12 %. Od września 2015r. powód żąda odsetek umownych w wysokości 10% rocznie ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP w skali roku, co oznacza, że nie jest to sprzeczne z regulaminem kart kredytowych, bowiem na jego podstawie bank mógł żądać 12%. Nie potwierdziły się zatem zarzuty strony pozwanej, które zresztą były bardzo ogólne, bez skonkretyzowania treści zarzutu i bez podania, co pozwana kwestionuje w twierdzeniach pozwu. W szczególności pozwana nie zakwestionowała wysokości dochodzonych odsetek, nie podnosiła, by powód nie mógł pobierać odsetek w wysokości wyżej wskazanej, zaś z dokumentów zaoferowanych przez powodowy bank wynika, że odsetki zostały naliczone od kwoty głównej zaległości w wysokości wynikającej wprost z regulaminu kart kredytowych, zatem ustalone prawidłowo. Kwota należności głównej 13.810,63 powiększona o odsetki dochodzone pozwem 992,45 zł i 60,54 zł daje łącznie kwotę 14.863,62 zł, która to kwota została wskazana jako całkowita kwota zadłużenia pozwanej względem powoda na dzień 23 września 2015r. w wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 24 września 2015r., co wskazuje na to, że roszczenie dochodzone pozwem odpowiada zapisom w księgach rachunkowych powoda.

Prawidłowo zdaniem sądu zostały do kwoty głównej doliczone także opłaty za monity wystosowane do pozwanej. Pozwana bowiem podpisując umowę z powodem zaakceptowała opłaty za czynności windykacyjne w przypadku braku płatności klienta banku w terminach wskazanych przez bank, zaś wysokość opłat za czynności tego rodzaju wynikają wprost z tabeli opłat i prowizji dla kart kredytowych, stanowiącej załącznik do regulaminu kart kredytowych (k.67). Skoro pozwana zaprzestała spłaty zadłużenia minimalnych kwot do zapłaty od maja 2014r., to wystosowanie do niej w sumie monitów telefonicznych w sprawie spłaty zadłużenia należy uznać za mieszczące się w granicach zobowiązania

i zmierzające do spłaty zadłużenia na rzecz powoda. Bez znaczenia jest przy tym, że pomimo wystosowania tych monitów do zapłaty ze strony pozwanej nie doszło.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd uznał powództwo za zasługujące na uwzględnienie w całości, zaś ogólne zarzuty pozwanej nie dały podstawy do oddalenia powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) - § 1. W myśl §2 i 3 do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§2). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§3).

Powód poniósł następujące koszty procesu: 186 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 2400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zawodowego powoda (na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349) oraz kwota 1,86 zł tytułem prowizji e-card w elektronicznym postępowaniu upominawczym, łącznie 2.604,86 zł. Strona powodowa reprezentowana przez pełnomocnika zawodowego wnosila o zasądzenie kosztów poniesionych przez powoda od strony pozwanej, a ponieważ powód wygrał sprawę w całości, sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2604,86 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II wyroku).

SSR Magdalena Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);
2. (...).
3. (...).

G., dnia 14 kwietnia 2016r. SSR M. D.